

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5411/22
18.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Станиславе Митровић, чланова већа, у парници тужиле-противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Илија Дражић, адвокат из Београда, Краља Милана бр. 29, против тужене-противтужиле ББ из ..., чији је пуномоћник Миодраг Војновић, адвокат из Новог Сада, Јеврејска бр. 2, ради утврђења ништавости и дуга, одлучујући о жалби тужиле-противтужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 2990/21 од 19.5.2022. године, након одржане главне, јавне расправе пред другостепеним судом дана 18.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 2990/21 од 19.5.2022. године у ставу првом, другом и петом изреке.

УСВАЈА СЕ противтужбени захтев тужене-противтужиле ББ и **УТВРЂУЈЕ** да је ништав уговор о зајму на износ од 30.000 евра закључен дана 18.02.2012. године између АА као зајмодавца и ББ као зајмопримца.

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА тужбени захтев тужиле-противтужене АА па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена-противтужила **ББ** да јој на име дуга по основу зајма исплати:

износ од 5.000 евра, са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена почев од 12.02.2012. године до исплате све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате,

износ од 10.000 евра са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена почев од 18.02.2012. године до исплате све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате,

износ од 10.000 евра са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена почев од 18.03.2012. године до исплате све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате,

све у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован тужбени захтев тужиле-противтужене у преосталом делу којим је тражено да се тужена-противтужилца обавезе да јој на име дуга по основу зајма исплати износе у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена почев од датума за сваки појединачни износ до исплате и то: износ од 26.000 евра са каматом почев од 01.06.2011. године; износ од 5.000 евра са каматом почев од 13.10.2011. године; износ од 5.000 евра са каматом почев од 11.12.2011.године; износ од 5.000 евра са каматом почев од 21.12.2011. године; износ од 5.000 евра са каматом почев од 06.01.2012. године и износ од 30.000 евра са каматом почев од 18.03.2012. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена-противтужилца ББ да тужилци противтуженој АА на име трошкова парничног поступка исплати износ од 847.948,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене-противтужилце за исплату трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном одлуком, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле-противтужене којим је тражила да се тужена-противтужилца обавезе да јој на име дуга по основу зајма исплати следеће износе: од 26.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена, почев од 01.06.2011. године до исплате; од 5.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена, почев од 13.10.2011. године до исплате; од 5.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена, почев од 11.12.2011. године до исплате; од 5.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена, почев од 21.12.2011. године до исплате; од 5.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена, почев од 06.01.2011. године до исплате; од 5.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном

каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена, почев од 12.02.2012. године до исплате; од 10.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена, почев од 18.02.2012. године до исплате и износ од 30.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена, почев од 13.05.2013. године. Ставом другим изреке делимично је усвојен противтужбени захтев тужене-противтужиље и утврђено да је ништав уговор о зајму закључен дана 18.02.2012. године између АА као зајмодавца и ББ као зајмопримца и да као такав не производи правно дејство. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужене-противтужиље ББ у преосталом делу којим је тражила да се утврди ништавост уговора о зајму закључених дана 01.04.2010. године, 13.08.2011. године, 21.10.2011. године, 11.11.2011. године, 06.12.2011. године, 12.01.2012. године и 18.01.2012. године између АА као зајмодавца и ББ као зајмопримца, те да се тужилја-противтужена АА обавезе да јој исплати износ од 49.977,93 еура са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена. Ставом четвртим изреке одбачен је противтужбени захтев тужене-противтужиље у делу којим је тражила да суд наложи РГЗ-Служби за катастар непокретности Београд 1, брисање терета уписаног по уговору о зајму од 13.08.2011. године који је оверен код Првог основног суда у Београду под Ов бр. 124509/11 дана 12.08.2011. године и за који је издата брисовна дозвола Ов бр. 69083/12 дана 17.04.2012. године. Ставом петим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против става првог, другог и петог изреке, тужилја-противтужена је благовремено изјавила жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена-противтужиља је дала одговор на жалбу.

Апелациони суд у Београду је испитујући првостепену пресуду у оквиру овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама) закључио да је ради одлучивања о жалби потребно отворити главну расправу сагласно одредби члана 383 став 3 ЗПП јер је приликом доношења одлуке у побијаном делу првостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, а раније донета првостепена одлука у овом поступку је већ једном укинута.

На одржаној расправи у доказном поступку Апелациони суд у Београду је поново извео доказе који су изведени током првостепеног поступка, поново је извео доказ саслушањем парничних странака и након њихове оцене применом члана 8 ЗПП утврдио следеће чињенично стање:

Тужилја-противтужена је у својству зајмодавца са туженом-противтужиљом у својству зајмопримца закључила осам бескаматних уговора о зајму и то дана 01.04.2011.године којим је позајмљени износ од 26.000 евра са роком враћања до

01.06.2011. године, пет уговора о зајму на износ од 5.000 евра и то дана 13.08.2011. године са роком враћања 13.10.2011. године, дана 21.10.2011. године са роком враћања до 21.12.2011. године, дана 11.11.2011. године са роком враћања до 11.12.2011. године, дана 06.12.2011. године са роком враћања до 06.01.2012. године и дана 12.01.2012. године са роком враћања до 12.02.2012. године, уговор о зајму на износ од 10.000 евра дана 18.01.2012. године са роком враћања до 18.02.2012. године. Странке су дана 18.02.2012. године закључиле уговор о зајму по основу ког је тужена-противтужиља примила износ од 10.000 евра са роком враћања до 18.03.2012. године. Сведок ВВ је сачинио све уговоре о зајму по основу којих су новчани износи предати туженој-противтужиљи која је дала пет заложних изјава сачињених истог дана када и уговори о зајму у 2011. години ради обезбеђења потраживања на укупан износ од 46.000,00 еура, којима је дозволила да се на непокретности у њеном власништву -петособном стану бр. ... у ул.... у ... изврши упис заложног права вансудске хипотеке. Након тога дана 17.04.2012. године тужиља-противтужена је потписала и оверила пет брисовних изјава које је такође сачинио сведок ВВ, а којима је дозволила да се изврши брисање извршне вансудске хипотеке конституисане на основу заложних изјава тужене-противтужиље јер је тужена-противтужиља 17.04.2012. године исплатила износе дуговане по основу тих уговора. Тужиља-противтужена је током поступка приложила уговор о зајму закључен дана 18.02.2012. године на износ од 30.000 евра за који је на основу налаза и мишљења вештака графолошке струке утврђено да су потписи уговорних страна на три примерка уговора о зајму (по један оригинал достављен од парничних странака и копија приложена уз тужбу) аутентични потписи ББ али су констатоване разлике у садржају на првој страни код три примерка спорног уговора у члану 1 и 3, обзиром да у члану 1 постоји разлика у износу јер је на примерку уговора достављеног од тужене-противтужиље наведен износ од 10.000 евра, док је на примерку достављеном од тужиље-противтужене наведен износ од 30.000 евра. Такође, у члану 3 разлика је у садржају текста од шестог реда после речи „заложну изјаву“ на примерку уговора који је доставила тужена-противтужиља ББ наведено је „која је саставни део овог уговора“ док је на примерку који је доставила тужиља-противтужена наведено „за коју су уговарачи сагласни да је зајмопримац сачини у року од 20 дана од дана закључења уговора и уколико у наведеном року не прода предметну непокретност“. Утврђено је да су обе стране примерка спорног уговора о зајму који је вештаку доставила ББ и друга страна примерка уговора који је вештаку доставила тужиља-противтужена одштампане на компјутерском штампачу који оставља идентичан траг на словима а текст прве стране на примерку уговора који је вештаку доставила тужиља-противтужена није истовремено одштампан на једном штампачу већ су откуцане на два различита штампача. Запажа се да око нитне на првој страни уговора достављеног од стране тужиље-противтужене нема проширења као на другој страни тог уговора, рупице су баш до нитне, а на другој страни имају велику празнину и проширење око нитни што указује да није било расхефтавања на првој страни већ на другој страни, те да нису истовремено одштампане обе стране листа уговора на једном штампачу који је презентовала тужиља-противтужена, с тим да примећује и да је примерак спорног уговора који је доставила ББ више пута хефтан после расхефтавања што се запажа и код већине неспорних докумената које је имала на увид али оба листа уговора који је презентовала ББ су одштампани на истом штампачу, с тим да вештак није могао да се изјасни са којим временским размаком и да ли је то било једно за другим.

Овакво чињенично стање Апелациони суд је утврдио пре свега имајући у виду

писмене доказе у списима (све закључене уговоре о зајму, заложне и брисовне изјаве), на основу налаза и мишљења судског вештака на који странке нису имале примедбе а који је оцењен као правилан и дат у складу са правилима струке, те на основу оцене исказа парничних странака и саслушаних сведока у погледу чињеница од значаја за одлучивање о тужбеном и делу противтужбеног захтева који се побија жалбом.

Наиме, Апелациони суд је пре свега одлучивао о истакнутом противтужбеном захтеву за утврђење ништавости уговора о зајму на износ од 30.000 еура закљученог дана 18.02.2012. године обзиром да наведено представља претходно правно питање за одлучивање о делу тужбеног захтева. Ништавост наведеног уговора о зајму је утврђена на основу исказа тужене-противтужиле која је била изричита у наводу да са тужиљом-противтуженом као зајмодавцем није закључила уговор о зајму на износ од 30.000 еура дана 18.02.2012. године у ком делу је овај суд поклатио веру њеном исказу јер је сагласан налазу и мишљењу судског вештака да је у уговору о зајму од 18.02.2012. године достављеном од стране тужиле-противтужене (у коме је као висина износа који се позајмљује наведено 30.000 евра) утврђено да је текст прве стране на примерку уговора који је доставила тужиле-противтужена одштампан на штампачу који оставља другачији траг, због чега се закључује да две стране примерка спорног уговора о зајму који је тужиле-противтужена доставила вештаку нису истовремено откупане/одштампане на једном штампачу, као и да је било расхефтавања на другој потписаној страни уговора, а не и на првој страни. Притом приликом утврђења чињеница од значаја за одлучивање о овом делу противтужбеног захтева овај суд је имао у виду наводе тужиле-противтужене и сведока ВВ да је до новог штампања прве стране дошло услед чињенице да су уговор закључивали у суботу, да је тужена-противтужиле донела примерак уговора да није било могуће оверити заложну изјаву па је сачињена другачија прва страна уговора од стране сведока ВВ у канцеларији пријатеља у улици ... у који је унета обавеза ББ да овери заложну изјаву у року од 20 дана као и део исказа овог сведока да је присуствовао примопредаји износа од 30.000 евра али је нашао да су нелогични, неживотни и срачунати на успех у овом спору. Ово стога што је сведок претходно истакао да је лично он сачињавао све исправе везано за зајам који је дала тужиле-противтужена, он и његов брат што би подразумевало и уговор о зајму сачињен дана 18.02.2012.године а што је у складу са наводом тужиле-противтужене „да је ВВ променио уговор који је био спремљен да се потпише“ а да је тужена-противтужиле истакла да ништа од тих исправа она није сачињавала што се може утврдити и увидом у приложене уговоре који су сви типски, куцани истим фонтом, на идентичан начин, све имајући у виду да је била субота и да је питање која је адвокатска канцеларија била отворена те зашто пријатељ сведока ВВ није био предложен у својству сведока да поткрепи ове наводе. Притом, чињеница да је примерак уговора тужене-противтужиле на износ од 10.000,00 евра био расхефтан по налажењу овог суда не указује на околност да је њиме манипулисано јер она није имала приступ обрасцима сачињаваних уговора, утврђено је да је њен примерак одштампан на истом штампачу што није случај са уговором тужиле-противтужене што је све учврстило суд у уверењу да уговор на износ од 30.000 евра није закључен дана 18.02.2012.године.

Стога, како стране примерка уговора достављеног од стране тужиле-противтужене на износ од 30.000 еура нису истовремено штампане, како је друга страна расхефтвана док прва није (што указује на то да је примерак тог уговора мењан) а имајући у виду тврдње из исказа тужене-противтужиле да није закључила

уговор о зајму на износ од 30.000 евра већ на исплаћених 10.000,00 евра у складу са примерком уговора о зајму од истог датума који она поседује а чије су обе стране одштапане на истом штампачу, овај суд је оценио да наведени уговор никада није ни закључен те је стога утврђена његова ништавост применом одредбе члана 103 став 1 ЗОО сходно одредби члана 26 и 28 став 1 ЗОО у вези члана 557 ЗОО.

Наиме, одредба члана 26 ЗОО прописује да је уговор закључен кад су се уговорне стране сагласиле о битним састојцима уговора док је одредбом члана 28 став 1 истог закона прописано да се воља за закључење уговора може изјавити речима, уобичајеним знацима или другим понашањем из ког се са сигурношћу може закључити о њеном постојању. Одредба члана 557 ЗОО прописује да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримца одређену количину новца или других заменљивих ствари а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца односно ствари исте врсте и квалитета.

У конкретном случају, када тужилца-противтужена располаже уговором о зајму на износ од 30.000 евра чије стране нису штапане истим штампачем од којих је друга страна расхефтавана а прва није, а тужена-противтужиља изричито наводи да није закључила тог дана уговор о зајму на износ од 30.000 евра већ на 10.000 евра колико јој је и предато, то произилази да парничне странке као уговорне стране нису постигле сагласност о битном елементу уговора о зајму- висини новчаног износа који се позајмљује због чега се сматра да наведени уговор није ни настао (непостојећи је) и као последицу одсуства сагласности воља о битном елементу утврђена је ништавост наведеног уговора о зајму. Ово стога што се непостојећи уговори по својим последицама и правном дејству изједначавају са апсолутно ништавим уговорима јер у конкретном случају предметни уговор о зајму није ни закључен, обзиром да није постојала сагласност о битном елементу уговора за закључење уговора о зајму на 30.000 еура и како се воље уговорних страна нису среле, уговор о зајму наведеног новчаног износа није ни настао он је недовршен покушај да се уговор закључи.

Одлуку као у ставу другом изреке овај суд је донео применом одредбе члана 557 ЗОО, која прописује да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримца одређену количину новца, а он се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, те је стога тужена-противтужиља дужна да врати износ од укупно 25.000 евра који јој је предала тужилца-противтужена као зајмодавац а који у остављеном року није вратила.

Наиме, током поступка је утврђено да је тужена-противтужиља као зајмопримац од тужилца-противтужене као зајмодавца позајмила укупно 71.000 еура од чега јој је вратила 46.000 евра и стога је дужна по основу закључених уговора о зајму током 2012.године вратити износ од још 25.000 евра и то: 5.000 еура по основу уговора о зајму од 12.01.2012. године, 10.000 евра по основу уговора од 18.01.2012. године и 10.000 еура по основу уговора од 18.02.2012. године. У погледу чињенице да ли је враћен новац примљен на основу уговора о зајму искази странака су били противречни и стога је оцена прибављених исказа подразумевала анализу како сваког од њих засебно тако и у међусобној вези, а цењена је и њихова сагласност са другим изведеним доказима, као и општи утисак који су парничне странке оставиле на суд приликом давања исказа. Осим оцене садржине исказа, узето је у обзир целокупно држање и

процесно понашање странака у поступку и на основу такве анализе оцењено је да се као истинитом може поклонити вера исказу тужене-противтужиље у делу у коме је истакла да је исплатила износ од 46.000 еура, обзиром да је у том делу дат на јасан и уверљив начин те да је сагласан са изведеним писменим доказима- брисовним изјавама које је потписала и оверила тужиља-противтужена за првих пет уговора о зајму који су били обезбеђени хипотеком у којима је изричито констатовано да је измирила обавезе по основу наведених уговора о зајму. Исказ тужене-противтужиље да је извршила исплату дела дуга је сагласан са исказом који је дао сведок ВВ да је и њему и његовом брату тужена-противтужиља уплатила одједном целокупан износ који је добила на име зајма што указује на чињеницу да је прибавила новац неопходан за враћање својих дугова и то продајом вредних уметничких дела које је поседовала, накита као и моторног возила које је припадало њеном сину као и намеру да измири потраживања према сведоку и тужиљи-противтуженој због чега је закључио да исказ тужене-противтужиље у овом делу представља логичну целину са осталим доказима како у погледу начина прибављања финансијских средстава тако и исплате истих. Према уверењу већа које доноси ову одлуку исказ тужиље-противтужене да јој тужена-противтужиља није исплатила ништа на име закључених уговора о зајму није убедљив, одликује се несигурношћу, у одређеном делу садржи индиректне и дистанцирајуће наводе јер не даје јасне и логичне разлоге због којих би потписала брисовне дозволе у којима је изричито констатовано да је потписивањем истих признала да је тужена-противтужиља исплатила позајмљене износе из уговора који су били обезбеђени вансудском хипотеком. Притом објашњење које је тужиља-противтужена тим поводом дала -да је то учинила како би дошло до хитне реализације продаје стана (који је био предмет обезбеђења) ГГ који је тражио чист стан, без терета овом суду није био логичан и животан, имајући у виду претходно поступање тужиље-противтужене у правном промету и пословању утолико што је за сваку позајмицу закључила писмени уговор о зајму, сваки позајмљени износ је обезбедила средством обезбеђења уписом вансудске хипотеке на стану који тужена-противтужиља поседује у ул... у ... када је заложна изјава оверавана истог дана кад и уговор, пре примопредаје новца. Овакав опрез и правна извесност коју је тужиља-противтужена уносила у однос позајмљивања новца туженој-противтужиљи није сагласан поступању који је приликом давања брисовница показала посебно јер поверење и хитност нису довољно оправдање (да је био однос поверења не би био праћен свим тим правним пословима) јер без брисовница сведока ВВ (који није био у могућности из оправданих разлога да их изда) продаја стана неоптерећеног хипотекама свакако није могла да се реализује. Чињеница да је задржала брисовнице нису могле бити од утицаја на признање исплате дуга јер се након овере примерак ове изјаве оставља и у суду и заинтересована лица имају право увида а околност да тужена-противтужиља том приликом није узела брисовне изјаве овом суду није нелогична, већ је животна, имајући у виду навод тужене-противтужиље да јој је само било важно да то реши и „скине са врата“, рачунала је да ништа више није важно јер је новац вратила а то је у складу и са дотадашњим понашањем и држањем тужене-противтужиље која је правно неука странка, без правног заступника или саветника и која је брисовнице прибавила тек када је добила опомену од ВВ, након чега су адвокати све преузели.

Међутим, за исплату остатка дугованог новца (позајмљено је укупно 71.000,00 евра а враћено је 46.000,00 евра) у износу од 25.000 евра по основу уговора о зајму закључених током 2012.године: 2 уговора на износ од 10.000 евра и један уговор на

износ од 5.000,00 евра тужена-противтужиља на којој је био терет доказивања није пружио довољне, јасне и недвосмислене доказе да је и те износе исплатила. Наиме, тужена-противтужиља је у свом исказу навела да је исплатом износа од 49.000,00 евра (од којих је 46.000,00 евра било главница а преосталих 3.000 евра камата за последњих месец дана) исплатила сва своја дуговања по основу закључених уговора а да је остатак раније и преплатила исплатама високе камате од 10% на месечном нивоу по сваком уговору о зајму јер је тужили-противтуженој исплатила преко 92.000-93.000 евра. Током поступка тужена-противтужиља није доказала да су закључени уговори о зајму били зеленашки због високе каматне стопе уговорене услед њене лакомислености и тешке материјалне ситуације из ког разлога је тражила да се утврди њихова ништавости те је противтужбени захтев у том делу правноснажно одбијен обзиром да се тужена противтужиља није жалила против првостепене одлуке у том делу. Када се пође од чињенице да закљученим уговорима о зајму није била уговорена зеленашка камата, да изузев исказа тужене-противтужиље о исплаћених 92.-93.000 евра није приложен нити предложен ниједан други доказ о исплати истог овај суд је морао обавезати тужену-противтужиљу на исплату износа од укупно 25.000 евра тужили-противтуженој. Наиме, како није била уговорена камата то није било основа да тужена-противтужиља по том основу исплати износ од још 3.000 евра или је пак могла да тражи признаницу за такву исплату а што није учинила обзиром да је признаницу за остатак уплате од 46.000,00 евра имала у виду брисовнице. Нелогично је и животно неприхватљиво да тужена-противтужиља као зајмопримац не само да не поседује признаницу о износу новца које је плаћала већ не може ни да определи тачан износ који је вратила, да прецизира коме и када је те износе платила (јер је плаћала и тужили-противтуженој и сведоку ВВ) већ паушално наводи како је плаћала високе суме новца (високе и према стандардима особе која боље стоји финансијски) без неких детаља и прецизирања. Ово посебно када је њен исказ у овом делу супротан исказу тужили-противтужене а није поткрепљен релевантним писменим доказима док искази сведока ДД и ЋЋ не могу служити утврђењу наведене чињенице јер су неодређени њима је познато да је она позамљивала неки новац, да је враћала паре неком мушкарцу (препознао је сведок ЋЋ ВВ) и дати су на основу посредних сазнања (добијених управо од тужене-противтужиље). Имајући у виду све наведено, тужбени захтев је усвојен у том делу и тужена тужена-противтужиља је обавезана на исплату износа по два уговора о зајму на износ 10.000 евра и једном на износ од 5.000 евра.

На наведене износе је досуђена затезна камата на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена почев од датума доспелости сваког појединачног потраживања, на износ од 10.000 евра по уговору од 18.01.2012.године почев од 18.02.2012.године, на износ од 10.000 евра по уговору од 18.02.2012.године почев од 18.03.2012.године (а не од 13.05.2013.године јер је у питању датум када је извршена исправка потраживаног износа) све у складу са одредбом члана 277 у вези члана 324 став 1 ЗОО а сходно члану 4 став 2 Закона о затезној камати.

Са наведених разлога, донета је одлука као у ставу првом, другом, трећем и четвртном изреке применом одредбе члана 387 став 1 тачка 6 ЗПП.

Одлуку о трошковима целокупног парничног поступка суд је донео применом одредаба члана 150,153 и 154 ЗПП у вези члана 163 ЗПП, 165 ЗПП и члана 395 ЗПП

имајући у виду да се тужена-противтужиља није жалила на одлуку о трошковима парничног поступка те је тужиљи-противтуженој сходно успеху у спору признато право на накнаду трошкова поступка у укупном износу од 847.948,00 динара и то: на име заступања од стране пуномоћника адвоката за састав тужбе и четири образложена поднеска у износу од по 16.500,00 динара, за приступ на 17 одржаних рочишта пред првостепеним судом у износу од по 18.000,00 динара, за приступ на једном одржаном рочишту пред другостепеним судом износ од 29.250,00 динара, за приступ на 13 неодржаних рочишта у износу од по 9.750,00 динара, за састав жалбе у износу од 49.500,00 динара и за судске таксе на тужбу, првостепену и другостепену одлуку као и судску таксу за жалбу у износу од по 63.487,00 динара, све сходно важећој АТ и ТТ у тренутку пресуђења.

Захтев тужене-противтужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен као неоснован, обзиром да сачињавање одговора на жалбу не представља нужну процесну радњу док јој остали трошкови другостепеног поступка нису признати обзиром на успех у поступку по правном леку све сходно одредби члана 165 ЗПП, због чега је одлучено као у ставу шестом изреке.

Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић